COMENIUS: ACTA FACULTATIS IURIDICAE UNIVERSITATIS COMENIANAE
Tomus XLV
2/2026

CENTRUM ZÁUJMOV POŠKODENÉHO: PODMIENKY A LIMITY APLIKÁCIE[1]

JUDr. Lea Mezeiová, PhD.

lea.mezeiova@flaw.uniba.sk

Mgr. Bronislava Ondrejová

bronislava.ondrejova@flaw.uniba.sk

Univerzita Komenského v Bratislave, Právnická fakulta
Katedra medzinárodného práva a medzinárodných vzťahov

Centrum záujmov poškodeného: podmienky a limity aplikácie
Príspevok sa zaoberá centrom záujmov poškodeného ako kritériom medzinárodnej právomoci vo veciach zásahov do osobnostných práv podľa čl. 7 ods. 2 nariadenia Brusel I bis. Cieľom príspevku je vymedziť povahu a funkciu tohto kritéria a preskúmať, akú úlohu pri jeho uplatnení zohráva identifikácia poškodeného. Príspevok vychádza z analýzy relevantnej judikatúry Súdneho dvora EÚ, počnúc rozhodnutím *Shevill*, *eDate, Bolagsupplysningen* a *Mittelbayerischer* až po recentné rozhodnutie vo veci *Idziski.* Analýza sa zameriava na vývoj a aplikáciu kritéria centra záujmov poškodeného, jeho vzťah k lokalizácii škodlivých účinkov zásahu a otázku identifikácie osoby dotknutej predmetným obsahom, vrátane situácií, v ktorých zásah postihuje širšiu skupinu osôb. V neposlednom rade si autorky kladú otázku, do akej miery je centrum záujmov poškodeného vzhľadom na svoju povahu efektívnym kritériom určovania medzinárodnej právomoci v podmienkach cezhraničných zásahov do osobnostných práv.

[1] Tento príspevok bol spracovaný v rámci riešenia projektu APVV-24-0613: „Kompatibilita medzinárodnej právomoci civilných súdov Slovenskej republiky“.

The Injured Party's Centre of Interests: Conditions and Limits of Application

The paper examines the injured party's centre of interests as a jurisdictional connecting factor in cases concerning infringements of personality rights under Article 7(2) of the Brussels I bis Regulation. The aim of the paper is to define the nature and function of this connecting factor and to examine the role played by the identification of the injured party in its application. The paper draws on an analysis of the relevant case law of the Court of Justice of the European Union, from *Shevill*, *eDate Advertising*, *Bolagsupplysningen* and *Mittelbayerischer* to the recent judgment in *Idziski*. The analysis focuses on the development and application of the injured party's centre of interests, its relationship to the localisation of the harmful effects of the infringement, and the identification of the person affected by the content at issue, including situations in which an infringement affects a broader group of persons. Finally, the authors consider the extent to which, given its nature, the injured party's centre of interests constitutes a suitable and effective connecting factor for determining international jurisdiction in cases of cross-border infringements of personality rights.

Kľúčové slová: centrum záujmov poškodeného, identifikácia poškodeného, medzinárodná právomoc, osobnostné práva, medzinárodné právo súkromné, Súdny dvor EÚ

Keywords: centre of interests, identification of the injured party, international jurisdiction, personality rights, private international law, Court of Justice of the European Union

https://doi.org/10.46282/afi.2026.2.02

Úvod

Kritérium centra záujmov poškodeného sa využíva ako pravidlo určovania medzinárodnej právomoci vo veciach ochrany osobnostných práv[2] podľa čl. 7 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (prepracované znenie) (ďalej len „nariadenie Brusel I bis"). Uvedené kritérium nemá *expressis verbis* normatívny základ v samotnom texte nariadenia, ale vyvinulo sa

[2] Na účely tohto príspevku sa pod pojmom „osobnostné práva" rozumejú jednotlivé čiastkové práva, a to najmä právo na ochranu integrity, cti, dôstojnosti, súkromia a dobrej povesti fyzických a právnických osôb, ktorých porušenie je predmetom cezhraničného sporu.

v judikatúre Súdneho dvora EÚ ako reakcia na špecifiká digitálneho prostredia.

Postupný vývoj kritéria centra záujmov poškodeného v judikatúre Súdneho dvora EÚ však zároveň otvára otázky týkajúce sa jeho vymedzenia a podmienok uplatnenia. Osobitnú pozornosť si zasluhuje najmä otázka, aký význam má pri jeho aplikácii identifikácia osoby, ktorej osobnostné práva boli predmetným obsahom dotknuté. Uvedené nadobudlo osobitný význam v nadväznosti na rozhodnutia vo veciach *Mittelbayerischer*[3] a *Idziski*.[4] Rozhodnutie *Mittelbayerischer* totiž podmienilo založenie právomoci na základe kritéria centra záujmov poškodeného požiadavkou, aby bola osoba v predmetnom obsahu identifikovateľná. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Idziski* opäť nastolilo otázky, na ktoré predchádzajúca judikatúra neposkytla jednoznačnú odpoveď, osobitne v situáciách, v ktorých zásah do osobnostných práv súčasne postihuje viacero poškodených.

Predmetom príspevku je preto analýza kritéria centra záujmov poškodeného so zameraním na význam identifikácie osoby dotknutej zásahom do osobnostných práv. Cieľom je vymedziť podmienky aplikácie tohto kritéria a preskúmať, akú úlohu zohráva individuálna identifikácia poškodeného pri určovaní medzinárodnej právomoci súdov štátu, v ktorom sa nachádza jeho centrum záujmov. Na dosiahnutie uvedeného cieľa autorky príspevku využívajú najmä metódu analýzy, prostredníctvom ktorej je skúmaný vývoj relevantnej judikatúry Súdneho dvora EÚ a jej vplyv na kritérium centra záujmov poškodeného.

1 Stručne ku sporom vo veciach zásahov do osobnostných práv v kontexte čl. 7 ods. 2 nariadenia Brusel I bis

Výklad čl. 7 ods. 2 nariadenia Brusel I bis Súdnym dvorom EÚ vo veciach zásahov do osobnostných práv zaznamenal postupný vývoj, ktorý bol spôsobený najmä digitalizáciou a rozvojom digitálneho prostredia. Tradičný model šírenia informácií prostredníctvom tlačených novín a časopisov, pri ktorých bolo možné územný dosah zásahu spravidla odvodiť od rozsahu ich fyzickej distribúcie, bol vo významnej miere nahradený šírením obsahu na internete, ktoré zásadne mení spôsob, akým sa informácie šíria. Obsah zverejnený na internete je totiž

[3] Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Mittelbayerischer,* C-800/19 zo dňa 17. júna 2021, ECLI:EU:C:2021:489.

[4] Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Idziski*, C-232/25 zo dňa 18. júna 2026, ECLI:EU:C:2026:494.

spravidla okamžite dostupný na území viacerých štátov, a častokrát bez toho, aby jeho autor zamýšľal alebo mohol kontrolovať územný rozsah jeho sprístupnenia.[5]

Medzi prvé rozhodnutia, v rámci ktorých sa Súdny dvor EÚ vysporiadal s otázkou medzinárodnej právomoci vo veciach zásahov do osobnostných práv patrí rozsudok vo veci *Shevill*.[6] Predmetné rozhodnutie sa týkalo zásahu do povesti fyzickej osoby spôsobeného difamáciou v tlačenej publikácii, ktorá bola distribuovaná a dostupná vo viacerých členských štátoch. Súdny dvor EÚ konštatoval, že škoda na povesti vzniká v jednotlivých štátoch, v ktorých bola publikácia distribuovaná, a preto priznal právomoc súdom týchto štátov rozhodovať o škode v rozsahu ujmy vzniknutej na ich území.[7] Zároveň ponechal možnosť uplatniť celý nárok pred súdom miesta, kde má vydavateľ sídlo. Týmto rozhodnutím Súdny dvor EÚ zaviedol tzv. mozaikový princíp.[8] Týmto spôsobom navrhnuté riešenie zodpovedalo povahe tlačeného média, ktorého územný dosah bolo možné objektívne spájať s jeho distribúciou.

V úvode sme už uviedli, že delikty realizované v online prostredí sa do istej miery líšia od tých, ktoré boli uskutočnené offline. Táto diferencia vyplýva predovšetkým zo špecifickej povahy internetu, ktorý umožňuje okamžité a takmer neobmedzené územné šírenie obsahu. Uvedené je premietnuté aj v charaktere škodlivých účinkov, ktoré môžu vzniknúť v niekoľkých jurisdikciách súčasne. Je tiež vhodné dodať, že účinky zásahu nemusia byť v každej z jurisdikcií rovnaké. Skutočnosť, že určitý obsah je technicky dostupný na území toho-ktorého štátu, ešte neznamená, že vzniknutá škoda má v členskom štáte X rovnakú intenzitu ako v členskom štáte Y. Rozhodujúce môže byť napríklad to, do akej miery je poškodený v danom štáte známy, aký je okruh adresátov či aký význam má zverejnený obsah v danom štáte.

---

[5] Výnimku z uvedeného pravidla predstavuje tzv. geografické blokovanie označované aj ako geoblokácia, v rámci ktorého pôvodca môže obmedziť technickými prostriedkami dostupnosť obsahu pre používateľov nachádzajúcich sa v určitých štátoch (napr. na základe ich IP adresy). Hoci nemožno vylúčiť obchádzanie takýchto opatrení, účinná geoblokácia môže predstavovať relevantnú okolnosť pri posudzovaní územného dosahu zásahu do osobnostných práv a lokalizácie škodlivých účinkov. K tomu bližšie pozri: MAROLA, G. The Forum Delicti and Personality Rights: An Overall Assessment in View of the Brussels Ibis Reform. In: *Cuadernos de Derecho Transnacional*, vol. 18, nº 1, 2026, s. 413–414.

[6] Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Shevill,* C-68/93 zo dňa 07. marca 1995, ECLI:EU:C:1995:61.

[7] *Ibid.*, bod 30.

[8] LYSINA, P., HAŤAPKA, M., BURDOVÁ, K. *et al. Medzinárodné právo súkromné*. 3. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2023, s. 265–266.

Navyše, povaha zásahov v online prostredí komplikuje aplikáciu pravidiel medzinárodnej právomoci založených striktne na mieste vzniku škody.[9] Ak môže škoda vzniknúť súčasne vo viacerých štátoch, každý z nich môže predstavovať potenciálne fórum pre rozhodovanie sporu. Problémom preto nie je iba identifikácia miesta, kde škoda vznikla, ale predovšetkým určenie toho, ktoré z viacerých možných miest vykazuje so sporom dostatočne úzku väzbu. Ako uvádza Kramberger Škerl, v prípade sporov z porušenia osobnostných práv je potrebné vybrať len tie fóra, ktoré majú dostatočne silnú väzbu, a vylúčiť tie, kde bol síce prístup k spornému obsahu možný, no so sporom majú len marginálnu súvislosť.[10]

Mozaikový princíp časom odhalil úskalia, a to najmä v situáciách, v rámci ktorých bol zásah do osobnostných práv zrealizovaný v online prostredí. V duchu mozaikového prístupu by totiž žalobca mohol iniciovať konanie v každom členskom štáte EÚ, za predpokladu, že obsah bol dostupný online na jeho území. Na tento problém reagoval Súdny dvor EÚ v rozsudku *eDate,* v ktorom popri tradičnom mozaikovom princípe zaviedol ďalšie kritérium, a to centrum záujmov poškodeného.[11]

2 Centrum záujmov poškodeného: flexibilita *versus* predvídateľnosť

Kritérium centra záujmov poškodeného bolo na účely čl. 7 ods. 2 nariadenia Brusel I bis prvýkrát formulované v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vo veci *eDate.* Súdny dvor v nadväznosti na dovtedajší prístup založený na mozaikovom princípe pripustil, že pri cezhraničných zásahoch do osobnostných práv spôsobených online obsahom môže byť poškodený vystavený neprimeranej fragmentácii miest, na ktorých sa prejavujú škodlivé účinky. Zároveň zohľadnil povahu internetu vzhľadom na to, že online obsah je zo svojej podstaty prístupný v zásade neobmedzenému počtu adresátov a jeho škodlivé účinky nemožno vždy jednoznačne lokalizovať.[12] Súdny dvor EÚ preto priznal právomoc aj

[9] MARINO, S. Alternativity and multiplicity in European private international law: setting the scenario in the case of cross-border torts. In: MARINO, S., WYSOCKA-BAR, A., CARRASCOSA, J. (eds). *Multistate Torts in European Private International Law.* Cheltenham : Edward Elgar Publishing, 2026, s. 15.

[10] KRAMBERGER ŠKERL, J. Jurisdiction in On-line Defamation and Violations of Privacy: In Search of a Right Balance. In: *LEXONOMICA,* vol. 9, No. 2, 2017, s. 101.

[11] Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *eDate*, C-509/09 a C-161/10 zo dňa 25. októbra 2011, ECLI:EU:C:2011:685.

[12] Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *eDate*, bod 46.

súdu členského štátu, v ktorom má poškodený centrum svojich záujmov. Týmto spôsobom určený súd je príslušný na posúdenie celého rozsahu škody spôsobenej zásahom do osobnostných práv a teda celého nároku na náhradu škody.[13]

Kritérium centra záujmov poškodeného je charakteristické svojou flexibilnou povahou.[14] Hoci centrum záujmov poškodeného spravidla zodpovedá jeho obvyklému pobytu, nie vždy ide o pravidlo. Súdny dvor EÚ pripúšťa, že centrum záujmov môže byť odlišné od obvyklého pobytu, ak skutočnosti preukazujú užšiu väzbu poškodeného k inému štátu. Pri jeho určení je rozhodujúce, kde sa nachádza ťažisko osobných, sociálnych a prípadne profesionálnych väzieb poškodeného, a teda v ktorom štáte možno očakávať najvýraznejší dopad zásahu do jeho osobnostných práv.[15] Generálny advokát Cruz Villalón v návrhoch k rozhodnutiu *eDate* uviedol, že centrum záujmov poškodeného treba rozumieť ako miesto ťažiska konfliktu a na tieto účely dodal: „ *(...) miesto „ťažiska konfliktu“ bude tam, kde bude môcť súd rozhodovať za čo najpriaznivejších podmienok o konflikte medzi slobodou informácií a právom na prejav osobnej povahy. K tomu dochádza v štáte, v ktorom sa „zistí“ alebo najintenzívnejšie prejaví potenciál porušenia práva na dobrú povesť alebo na súkromný život, ako aj hodnota zverejnenia informácie alebo daného názoru, podľa okolností.*“[16]

Centrum záujmov poškodeného je založené na skutkových okolnostiach, ktoré musí vnútroštátny súd posúdiť individuálne s ohľadom na postavenie poškodeného. Súd nebude môcť založiť svoju právomoc na základe tohto kritéria v situáciách, v ktorých z dôkazov posudzovaných vo fáze skúmania jeho právomoci nemožno určiť, v ktorom členskom

---

[13] *Ibid*., bod 52.

[14] WELLER, M. Persönlichkeitsrechtsverletzungen im Internet Internationale Zuständigkeit am „Ort der Interessenkollision“? In: GEIMER, R., SCHÜTZE, R. A. (eds.). *Recht ohne Grenzen. Festschrift für Athanassios Kaissis zum 65. Geburtstag*. Mníchov : Sellier European Law Publishers, 2012, s. 1047.

[15] Otázka aplikovateľnosti kritéria centra záujmov aj na právnické osoby bola predmetom rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci *Bolagsupplysningen*. V rozhodnutí *Bolagsupplysningen* Súdny dvor EÚ konštatoval, že determinujúcim je predovšetkým štát, v ktorom má právnická osoba sídlo. Sídlo môže byť jedným z relevantných indikátorov, avšak iba vtedy, ak sa v danom štáte zároveň sústreďuje celá alebo prevažná časť podnikateľskej činnosti právnickej osoby a záujem na jej dobrej povesti je tam v porovnaní s inými štátmi najvýznamnejšia. Pri posudzovaní centra záujmov je preto potrebné zohľadniť skutočné hospodárske pôsobenie právnickej osoby, nie iba jej formálne usporiadanie. K tomu pozri: rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Bolagsupplysningen*, C-194/16 zo dňa 17. októbra 2017, ECLI:EU:C:2017:766.

[16] Návrhy generálneho advokáta Cruza Villalóna vo veci *eDate,* C-509/09 a C-161/10, ECLI:EU:C:2011:192, bod 58.

štáte má poškodený centrum svojich záujmov. Súdny dvor EÚ to výslovne konštatoval vo vzťahu k právnickej osobe, pri ktorej nebolo možné zistiť, kde vykonáva prevažnú časť svojej hospodárskej činnosti.[17]

Na druhej strane možno identifikovať limity uvedeného kritéria. Je tomu najmä v prípade osôb, ktorých osobné, profesijné a spoločenské väzby sa môžu nachádzať vo viacerých štátoch súčasne, pričom typickým príkladom sú verejne známe osoby. Kým pri osobe, ktorej osobný a profesijný život je sústredený prevažne v jednom štáte, možno centrum jej záujmov spravidla lokalizovať s relatívne vysokou mierou istoty, pri verejne známej osobe toto pravidlo môže absentovať.[18]

Vyššie načrtnuté odhaľuje napätie medzi dvoma požiadavkami, ktoré kritérium centra záujmov sleduje. Na jednej strane má umožniť identifikáciu súdu s dostatočne úzkou väzbou na spor, na druhej strane má, ba musí byť dostatočne predvídateľné aj pre žalovaného. Zastávame preto názor, že centrum záujmov nemožno vnímať ako kritérium, ktorého obsah by bol vo všetkých prípadoch určovaný rovnakým spôsobom. Práve naopak, efektivita a predvídateľnosť tohto kritéria sa líšia v závislosti od prípadu. Kritérium, ktoré má v porovnaní s mozaikovým princípom sústrediť právomoc do jedného fóra, môže v určitých situáciách nastoliť otázku, ktoré z viacerých potenciálnych fór je rozhodujúcim. Povaha kritéria preto na jednej strane zohľadňuje intenzitu väzby poškodeného k určitému štátu, no na druhej strane môže oslabovať právnu istotu a predvídateľnosť vo vzťahu k žalovanému.

Napokon je vhodné dodať, že v odbornej literatúre možno nájsť názory, podľa ktorých centrum záujmov poškodeného favorizuje žalobcu (poškodeného) a odchyľuje sa od tradičného pravidla *actor sequitur forum rei* v režime nariadenia Brusel I bis.[19] Uvedené argumenty však podľa názoru autoriek nevystihujú jeho skutočnú povahu. Práve naopak, centrum záujmov poškodeného je odôvodnené špecifickou povahou cezhraničných zásahov do osobnostných práv v online prostredí a určením štátu, v ktorom sa škodlivé účinky zásahu prejavujú

[17] Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Bolagsupplysningen*, bod 43.

[18] MANKOWSKI, P. Article 7. In: MAGNUS, U.,MANKOWSKI, P. *et al. European Commentaries on Private International Law (ECPIL Commentary), Volume I: Brussels Ibis Regulation.* Cologne : Otto Schmidt, 2016, s. 322.

[19] K tomu pozri napr.: KYSELOVSKÁ, T. Kritická analýza judikatury Soudního dvora EU ve věcech určení mezinárodní příslušnosti soudů v případě pomluvy a porušení osobnostních práv na internetu. In: *Časopis pro právní vědu a praxi*. XXVI, 4/2018, s. 589–610; LUTZI, T. Internet Cases in EU Private International Law – Developing a Coherent Approach. In: *International & Comparative Law Quarterly*. Volume 66, Issue 3, 2017, s. 687–721.

s najväčšou intenzitou.[20] Skutočnosť, že týmto spôsobom určený súd môže byť zároveň súdom štátu obvyklého pobytu či profesijného pôsobenia poškodeného, je dôsledkom lokalizačnej funkcie kritéria (vo vzťahu k miestu vzniku škody), nie prejavom procesného zvýhodnenia žalobcu.

Navyše, Súdny dvor EÚ v rozhodnutí *Bolagsupplysningen expressis verbis* zdôraznil potrebu diferenciácie osobitnej právomoci vo veciach mimozmluvnej zodpovednosti od pravidiel právomoci v prípadoch ochrany slabšej strany. Podľa Súdneho dvora totiž čl. 7 ods. 2 nariadenia Brusel I bis sleduje odlišný účel ako pravidlá upravujúce právomoc v spotrebiteľských, pracovnoprávnych a poistných veciach, ktorých cieľom je poskytnúť zvýšenú procesnú ochranu slabšiemu účastníkovi.[21] Súdny dvor EÚ zároveň zdôraznil, že súdy štátu, v ktorom má poškodený centrum svojich záujmov, môžu najlepšie posúdiť dosah sporného obsahu na jeho práva.[22] Fórum, s ktorým je poškodený a predmet zásahu najintenzívnejšie spätý, tak spravidla disponuje najpriaznivejšími podmienkami na zistenie skutkového stavu a vykonanie relevantných dôkazov. Ide najmä o dôkazy týkajúce sa rozsahu a intenzity ujmy, spoločenského a profesijného postavenia poškodeného či vnímania predmetného obsahu relevantnou verejnosťou.

3 Objektívna identifikácia ako *conditio sine qua non* pre uplatnenie centra záujmov poškodeného

Z judikatúry Súdneho dvora EÚ vo veciach zásahov do osobnostných práv je zrejmé, že samotná existencia väzby poškodeného k určitému štátu nepostačuje. V rozhodnutí *Mittelbayerischer* Súdny dvor EÚ totiž podmienil právomoc súdu podľa centra záujmov poškodeného individuálnou identifikáciou v predmetnom obsahu, o ktorom sa tvrdí, že zasiahol do osobnostných práv.[23]

Samotný spor súvisel so *SM*, poľským štátnym príslušníkom s bydliskom vo Varšave, ktorý bol počas druhej svetovej vojny väznený vo vyhladzovacom tábore *Auschwitz*. Následne sa venoval aktivitám sústredeným na zachovanie verejnej pamäti obetí nacistických zločinov spáchaných voči poľským príslušníkom. Dňa 15. apríla 2017 spoločnosť *Mittelbayerischer Verlag*, ktorá prevádzkovala internetovú

[20] Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *eDate,* bod 48.
[21] Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Bolagsupplysningen*, bod 39.
[22] *Ibid.,* body 34 a 42
[23] Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Mittelbayerischer*, bod 42.

stránku, uverejnila článok o osude *Izraela Offmana*, židovského preživšieho holokaustu. V dotknutom článku sa uvádzalo, že jeho sestra „*bola zavraždená v poľskom vyhladzovacom tábore Treblinka*".

Predmetné označenie bolo na stránke dostupné niekoľko hodín a následne bolo po intervencii poľského konzulátu v Mníchove nahradené formuláciou, podľa ktorej bola zavraždená nacistami v nemeckom nacistickom vyhladzovacom tábore *Treblinka* na okupovanom území Poľska. V nadväznosti na túto publikáciu vznikla okrem iného otázka, či mohol byť *SM* považovaný za osobu dotknutú predmetným zásahom a či jeho väzba na Poľsko odôvodňovala založenie právomoci poľských súdov na základe centra jeho záujmov.

V súvislosti s vyššie uvedeným vznikla otázka týkajúca sa medzinárodnej právomoci poľských súdov podľa čl. 7 ods. 2 nariadenia Brusel I bis. Vnútroštátny súd mal pochybnosti, či možno medzinárodnú právomoc odvodiť od kritéria centra záujmov poškodeného v situácii, keď sporný obsah žalobcu výslovne ani implicitne neidentifikoval. Podstatou prejudiciálnej otázky preto bolo, či samotná dostupnosť internetového obsahu v štáte centra záujmov osoby, ktorá sa domnieva, že bola dotknutá obsahom, postačuje na založenie medzinárodnej právomoci, alebo či je nevyhnutné, aby bol poškodený v spornom obsahu identifikovateľný.

Súdny dvor EÚ sa priklonil k reštriktívnemu výkladu a v tejto súvislosti konštatoval: *„Na to, aby bolo možné dosiahnuť ciele predvídateľnosti pravidiel právomoci stanovených v nariadení č. 1215/2012 a právnej istoty, ktoré toto nariadenie sleduje, sa musí uvedená väzba v prípade, že určitá osoba tvrdí, že jej práva na ochranu osobnosti boli porušené obsahom uverejneným na internete, zakladať nie na výlučne subjektívnych prvkoch spojených len s osobným pocitom tejto osoby, ale na objektívnych a overiteľných skutočnostiach umožňujúcich priamo alebo nepriamo identifikovať túto osobu ako jednotlivca."*[24] Je nesporné, že z hľadiska požiadavky predvídateľnosti pravidiel medzinárodnej právomoci a povahy čl. 7 ods. 2 nariadenia Brusel I bis možno reštriktívny prístup Súdneho dvora EÚ považovať za opodstatnený. V opačnom prípade by hrozilo, že bez požiadavky identifikovateľnosti by mohol byť za poškodeného považovaný de facto ktokoľvek, kto tvrdí, že je obsahom dotknutý.

Rozhodnutie však vyvolalo aj odbornú diskusiu, pretože poukázalo na napätie medzi procesným aspektom pravidiel medzinárodnej

[24] *Ibid.,* bod 42.

právomoci a materiálnym (hmotnoprávnym) posudzovaním samotného zásahu.[25] Po praktickej stránke totiž logika zavedená rozhodnutím Mittelbayerischer vyžaduje, aby žalobca, ktorý odôvodňuje právomoc súdu podľa čl. 7 ods. 2 nariadenia Brusel I bis na základe kritéria centra záujmov, preukázal nielen svoje centrum záujmov, ale aj to, že ho možno identifikovať v spornom obsahu. Otázka identifikovateľnosti žalobcu však zároveň predstavuje otázku relevantnú pre posúdenie, či vôbec došlo k zásahu do jeho osobnostných práv, a teda otázku, ktorá patrí do meritórneho posúdenia veci. Navyše, aj generálny advokát Bobek vo svojich návrhoch odmietol objektívnu identifikáciu poškodeného a zdôrazňoval, že táto si vyžaduje odlišné posúdenie a preto nie je vhodným nástrojom na zodpovedanie, či konkrétny obsah mohol v danom štáte spôsobiť osobe ujmu.[26]

Napokon nemožno opomenúť ani skutočnosť, že požiadavka identifikovateľnosti, ktorú Súdny dvor EÚ použil v rozhodnutí *Mittelbayerischer,* je terminologicky blízka konceptu identifikovateľnej fyzickej osoby známemu z práva ochrany osobných údajov.[27] Identifikovateľnú fyzickú osobu vymedzuje čl. 4 bod 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov) (ďalej len „nariadenie GDPR“)[28]. Napriek tejto podobnosti však oba koncepty plnia odlišné funkcie a sledujú odlišné regulačné ciele.

Okrem toho Súdny dvor EÚ v predmetnom rozhodnutí konštatoval, že ani príslušnosť osoby k rozsiahlej identifikovateľnej skupine sama osebe neumožňuje dosiahnuť ciele predvídateľnosti pravidiel právomoci a právnej istoty, keďže centrá záujmov členov takejto skupiny sa

[25] KYSELOVSKÁ, T. Mezinárodní příslušnost soudu dle článku 7 odst. 2 Nařízení Brusel I bis ve světle rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci Mittelbayerischer Verlag a GTFLIX TV. In: *Revue pro právo a technologie,* roč. 13, č. 26, 2022, s. 128.

[26] Návrhy generálneho advokáta Bobka vo veci Mittelbayerischer, C-800/19, prednesené 23. februára 2021, ECLI:EU:C:2021:124, bod 56.

[27] LINDROOS-HOVINHEIMO, S. Jurisdiction and personality rights – in which Member State should harmful online content be assessed? In: *Maastricht Journal of European and Comparative Law*, 2022, vol. 29 (2), s. 211.

[28] Článok 4 bod 1 nariadenia GDPR, podľa ktorého je identifikovateľnou fyzickou osobou osoba, ktorú možno identifikovať priamo alebo nepriamo, najmä odkazom na identifikátor, ako je meno, identifikačné číslo, lokalizačné údaje, online identifikátor, alebo odkazom na jeden či viaceré prvky, ktoré sú špecifické pre fyzickú, fyziologickú, genetickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu tejto fyzickej osoby.

môžu nachádzať v ktoromkoľvek členskom štáte Únie.[29] Sporné preto zostali aj relevantné kritériá, na základe ktorých možno poškodeného identifikovať v rámci dotknutého obsahu vzhľadom na to, že Súdny dvor EÚ tieto úvahy bližšie nerozvíjal. Práve naopak, obmedzil sa výlučne na vágnu konštatáciu, podľa ktorej ide o „*objektívne a overiteľné skutočnosti, ktoré umožňujú priamo alebo nepriamo identifikovať uvedenú osobu ako jednotlivca"*.[30]

4 Centrum záujmov poškodeného vo svetle rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci *Idziski*

V súvislosti s výkladom kritéria centra záujmov poškodeného nemožno opomenúť ani recentné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Idziski*.[31] Spor iniciovali fyzická osoba Z. R., bývalý vojak poľskej tajnej vojenskej organizácie pôsobiacej počas druhej svetovej vojny (ďalej len „organizácia X"), a združenie Ś. zoskupujúce bývalých príslušníkov tejto organizácie, proti nemeckým koproducentom televízneho seriálu. Žalobcovia tvrdili, že seriál, ktorý bol vysielaný v televízii v Nemecku, Poľsku a ďalších členských štátoch a zároveň je prístupný na internete, vykresľoval vojakov organizácie X ako antisemitov, nacionalistov a kolaborantov s nacistami počas holokaustu. Takéto zobrazenie podľa nich zasiahlo do ich práv na ochranu osobnosti, najmä do práva na dôstojnosť, národnú identitu a neskreslenú históriu. Domáhali sa preto viacerých opatrení, najmä povinnosti žalovaných odvysielať ospravedlnenie na televíznych kanáloch v Poľsku a v ďalších štátoch, v ktorých bol seriál vysielaný, a uverejniť ho na internete, ako aj povinnosti uviesť pred každým vysielaním seriálu vysvetľujúce informácie. Z. R. sa okrem toho domáhal náhrady nemajetkovej ujmy.

Žalovaní namietali nedostatok právomoci poľských súdov a tvrdili, že príslušné sú nemecké súdy. *Sąd Okręgowy w Krakowie* (Krajský súd Krakov) túto námietku zamietol a jeho záver potvrdil aj *Sąd Apelacyjny w Krakowie* (Odvolací súd Krakov). V konaní o kasačnom opravnom prostriedku pred *Sąd Najwyższy* (Najvyšší súd) sa opätovne otvorila otázka medzinárodnej právomoci podľa článku 5 bodu 3 nariadenia č. 44/2001 (*pozn. aut.* dnes čl. 7 ods. 2 nariadenia Brusel I bis). Uvedený súd poukázal na nejasnosti pri určení „*miesta, kde došlo ku*

[29] Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Mittelbayerischer*, bod 43.

[30] *Ibid*., bod 46.

[31] Ku skutkovému stavu a prejudiciálnym otázkam pozri rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Idziski*, body 8 – 22.

skutočnosti, ktorá zakladá nárok na náhradu škody“ v prípade audiovizuálneho obsahu vysielaného v televízii a kládol si otázku, či judikatúru vyplývajúcu z rozhodnutia *eDate* možno uplatniť aj na takéto vysielanie. Upozornil pritom, že rozlišovanie podľa spôsobu šírenia by pri súbežnom šírení obsahu online aj offline viedlo k fragmentácii sporu, a navrhol v prípade absencie individuálnej identifikácie zohľadniť aj objektívny význam sporného obsahu v konkrétnom štáte.

V nadväznosti na vyššie uvedené sa Sąd Najwyższy vo svojej prvej prejudiciálnej otázke pýtal, či majú poľské súdy ako súdy štátu vysielania seriálu medzinárodnú právomoc rozhodovať o nepeňažných nárokoch na odstránenie následkov porušenia a o náhrade celej nemajetkovej ujmy. Poukázal pritom na to, že žalobcovia majú v Poľsku svoje centrum záujmov a bydlisko, resp. sídlo, a že zásahy do ich osobnostných práv sú späté so zobrazením vojenskej organizácie, ku ktorej majú osobitný vzťah. Zdôraznil tiež, že obsah seriálu má v historickom, kultúrnom a spoločenskom kontexte Poľska objektívne zásadný význam.

Druhou otázkou sa vnútroštátny súd pýtal, či v prípade nepriznania právomoci v plnom rozsahu možno napriek tomu uznať právomoc poľských súdov aspoň sčasti, teda vo vzťahu k ujme vzniknutej na území Poľska, vrátane možnosti priznať náhradu škody a uložiť nepeňažné opatrenia s účinkami limitovanými na tento členský štát.

Generálny advokát Rantos vo svojich návrhoch odporučil zachovať diferencovaný prístup. Na vysielanie seriálu v televízii sa má podľa neho uplatniť judikatúra *Shevill*, kým na jeho šírenie na internete judikatúra *eDate*, a to aj vtedy, ak je ten istý obsah šírený oboma spôsobmi súčasne.[32] V otázke identifikácie dospel k záveru, že sporný seriál neumožňuje identifikovať ako jednotlivca ani Z. R., ani združenie Ś., pričom samotný predmet činnosti združenia, ktorým je ochrana dôstojnosti a pamiatky organizácie X, podľa neho na jeho individualizáciu nepostačuje.[33] Odmietol tiež návrh vnútroštátneho súdu, aby sa pri absencii individuálnej identifikácie zohľadnil „objektívne značný význam“ obsahu v určitom štáte. Takýto prístup by totiž podľa generálneho advokáta znamenal vytvorenie nového základu právomoci, ktorý je oddelený od osoby údajne poškodeného.[34]

[32] Návrhy generálneho advokáta Rantosa vo veci *Idziski,* C-232/25, prednesené 5. februára 2026, ECLI:EU:C:2026:76, body 56 a 59.

[33] *Ibid*., body 62 a 65.

[34] *Ibid.,* bod 69.

Súdny dvor EÚ v rozsudku z 18. júna 2026 najskôr pripomenul, že pravidlo osobitnej právomoci vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti predstavuje výnimku zo všeobecného pravidla právomoci podľa bydliska žalovaného, a preto ho treba vykladať reštriktívne. Jeho opodstatnenie spočíva v existencii osobitne úzkej väzby medzi sporom a súdom miesta, kde došlo ku skutočnosti zakladajúcej nárok na náhradu škody.[35] Pre ďalšie úvahy v našom príspevku je podstatné, že Súdny dvor EÚ výslovne zopakoval záver z rozhodnutia *Bolagsupplysningen*, podľa ktorého je možnosť obrátiť sa na súd centra záujmov odôvodnená záujmom riadneho výkonu spravodlivosti, a nie záujmom na konkrétnej ochrane žalobcu.[36]

Vo vzťahu k televíznemu vysielaniu Súdny dvor EÚ nadviazal na rozhodnutie *Shevill*. Porušenie práv na ochranu osobnosti sa podľa neho prejavuje v miestach, kde bol audiovizuálny obsah vysielaný a kde poškodený tvrdí, že došlo k poškodeniu jeho dobrej povesti. Súdy každého z týchto štátov majú právomoc rozhodovať len o škode spôsobenej na ich území.[37] Rozhodujúcim argumentom bola absencia všadeprítomnosti obsahu. Podľa Súdneho dvora EÚ je cieľom uverejnenia obsahu na internetovej stránke v zásade jeho všadeprítomnosť, kým televízne vysielanie zostáva územne ohraničené a obmedzené na geografickú oblasť príjmu televízneho signálu.[38] Súdny dvor EÚ neakceptoval ani poukaz vnútroštátneho súdu na technológie geografického blokovania a geolokalizácie. Aj keby tieto technológie mohli byť relevantné pri posúdení, či obsah šírený na internete spĺňa podmienku všadeprítomnosti, nemajú vplyv na konštatovanie, že televízne vysielanie túto podmienku nespĺňa.[39] Obdobne neobstál ani argument fragmentácie sporu pri súbežnom šírení obsahu v televízii a na internete. Súdny dvor EÚ v tejto súvislosti pripomenul, že žalobca môže vždy podať žalobu o náhradu celej škody na súdoch členského štátu bydliska žalovaného alebo miesta príčinnej udalosti, v prejednávanej veci teda v štáte sídla producentov seriálu.[40]

Touto časťou odôvodnenia Súdny dvor EÚ, hoci len nepriamo, zvýraznil jeden zo základných predpokladov uplatnenia kritéria centra záujmov poškodeného, a to povahu média umožňujúcu všadeprítomné šírenie obsahu. Rozhodnutie tak potvrdzuje, že centrum záujmov

[35] Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Idziski,* body 33 a 34.
[36] *Ibid*., bod 39; rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Bolagsupplysningen*, bod 38.
[37] Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Idziski*, body 42 a 43.
[38] *Ibid*., body 44 a 45.
[39] *Ibid*., bod 46.
[40] *Ibid*., bod 47.

nemožno oddeliť od mediálneho kontextu, v ktorom bolo toto kritérium judikatúrne vytvorené. Samotná existencia intenzívnej väzby poškodeného k určitému členskému štátu nepostačuje na jeho uplatnenie pri každom cezhraničnom zásahu do osobnostných práv. Za pozornosť stojí aj opatrná formulácia, ktorou sa Súdny dvor EÚ vyjadril k technológiám geografického blokovania. Ako upozorňuje Marola, Súdny dvor EÚ tu po prvý raz v tejto línii judikatúry výslovne zohľadnil existenciu technológií geografického blokovania a geolokalizácie a ponechal otvorenú možnosť, že môžu byť pri posúdení všadeprítomnosti relevantné.[41] Všadeprítomnosť internetového obsahu tak nemožno vždy chápať ako automaticky danú vlastnosť online šírenia, ale môže byť predmetom posúdenia vzhľadom na konkrétny spôsob jeho sprístupnenia. Z tohto pohľadu nadobúda na význame aj problematika geoblokácie, na ktorú sme upozornili v úvodnej časti tohto príspevku.

Pre predmet nášho príspevku je však kľúčová druhá časť odpovede na prvú prejudiciálnu otázku, ktorá sa týka šírenia seriálu na internete a identifikácie žalobcov. Súdny dvor EÚ v nej potvrdil požiadavku zavedenú rozhodnutím *Mittelbayerischer*, podľa ktorej má súd centra záujmov právomoc rozhodovať o celej škode len vtedy, ak sporný obsah obsahuje objektívne a overiteľné skutočnosti, ktoré umožňujú priamo alebo nepriamo identifikovať žalobcu ako jednotlivca.[42] Túto požiadavku opätovne odôvodnil predvídateľnosťou pravidiel právomoci a právnou istotou, a to najmä vo vzťahu k vydavateľovi dotknutého obsahu.[43]

Vo vzťahu k Z. R. Súdny dvor EÚ konštatoval, že okolnosť, že obsah odkazuje na menšiu a vymedzenú skupinu osôb, ku ktorej by mohol byť žalobca priradený, nepostačuje na to, aby ho bolo možné nepriamo identifikovať ako jednotlivca. Sporný seriál je fikciou, ktorá vykresľuje správanie vojakov organizácie X bez toho, aby bolo možné zistiť skutočnú totožnosť takto zobrazených osôb.[44] Súdny dvor EÚ následne požiadavku nepriamej identifikácie spresnil tak, že táto osoba musí *„byť s istotou identifikovaná na základe charakteristík, ktoré sú jej vlastné*

[41] MAROLA, G. The CJEU Rules in Idziski: One Series, Two Media, Two Jurisdictional Regimes. In: EAPIL blog [online]. 24. 6. 2026 [cit. 2026-09-20]. Dostupné na: https://eapil.org/2026/06/24/the-cjeu-rules-in-idziski-one-series-two-media-two-jurisdictional-regimes/

[42] Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Idziski*, bod 50; rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Mittelbayerischer*, bod 46.

[43] Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Idziski*, bod 51.

[44] *Ibid.,* bod 53 a 54.

a ktoré ju odlišujú od akéhokoľvek iného jednotlivca".[45] Ak by to tak nebolo, vydavateľ správy by nemohol poznať centrum záujmov osôb, ktorých sa správa týka, a teda ani predvídať, pred ktorým súdom môže byť žalovaný. Centrá záujmov jednotlivých členov skupiny sa totiž môžu nachádzať v rôznych členských štátoch.[46]

Odlišne však Súdny dvor EÚ posúdil postavenie združenia Ś. Organizácia X je podľa neho ako menšia skupina, ktorej členovia tvoria uzavretú kategóriu osôb, v spornom seriáli jednoznačne a priamo identifikovaná, keďže obsah seriálu umožňuje odlíšiť ju od akejkoľvek inej skupiny.[47] Za týchto okolností má súd miesta, kde sa nachádza centrum záujmov právnickej osoby, ktorej hlavnou úlohou je chrániť záujmy takejto skupiny, právomoc rozhodovať o celej údajnej škode. Aj tento záver Súdny dvor EÚ oprel o predvídateľnosť: keďže sa seriál osobitne zameriava na organizáciu X, producenti mohli predvídať, že žaloba bude podaná na súde centra záujmov právnickej osoby, ktorej hlavnou úlohou je chrániť záujmy tejto organizácie.[48]

Rozhodnutie tak odhaľuje dôležitý rozdiel medzi identifikáciou jednotlivca prostredníctvom jeho príslušnosti ku skupine a identifikáciou samotnej skupiny. Kým príslušnosť fyzickej osoby k menšiemu a uzavretému okruhu osôb sama osebe nepostačuje na jej individualizáciu, samotná skupina môže byť v spornom obsahu identifikovaná s dostatočnou určitosťou na to, aby právnická osoba, ktorej hlavnou úlohou je ochrana jej záujmov, mohla uplatniť právomoc súdu miesta svojho centra záujmov. V tomto ohľade rozhodnutie *Idziski* neoslabuje požiadavku identifikovateľnosti formulovanú v rozhodnutí *Mittelbayerischer*, ale spresňuje jej obsah v situáciách kolektívneho zásahu do osobnostných práv.

V odpovedi na druhú prejudiciálnu otázku Súdny dvor EÚ nadviazal na rozlišovanie medzi rozdeliteľnými a nerozdeliteľnými nárokmi, ktoré vyplýva z rozhodnutí *Bolagsupplysningen* a *GTFLIX TV*. Súdy, ktoré majú právomoc rozhodovať len o škode spôsobenej na území ich štátu, môžu rozhodovať iba o rozdeliteľných nárokoch, ktorých účinky sú obmedzené na územie tohto štátu.[49] Pokiaľ ide o televízne vysielanie, poľské súdy tak môžu rozhodovať nielen o náhrade nemajetkovej ujmy,

[45] *Ibid.,* bod 55.
[46] *Ibid.,* bod 56.
[47] *Ibid.,* bod 57.
[48] *Ibid.,* bod 58 a 59.
[49] *Ibid*., body 63 – 65; rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Bolagsupplysningen*, bod 48; rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *GTFLIX TV*, C-251/20 zo dňa 21. decembra 2021, ECLI:EU:C:2021:1036, body 32, 35 a 43.

ale aj o nepeňažných plneniach, ktoré majú odstrániť následky porušenia a predchádzať im, ak sa žaloba obmedzuje na škodu spôsobenú na poľskom území alebo na zabránenie jej vzniku. Vo vzťahu k šíreniu na internete sa druhá otázka týkala už len Z. R. Ten sa pred poľskými súdmi môže domáhať náhrady nemajetkovej ujmy vzniknutej v Poľsku, nie však opravy údajov v seriáli zverejnenom na internete, keďže ide o nárok jediný a nerozdeliteľný.[50] Rozsah dostupnej súdnej ochrany je tak priamo determinovaný základom právomoci, teda nesplnenie podmienok centra záujmov nevylučuje právomoc podľa miesta vzniku škody, obmedzuje však súd na rozhodovanie o územne rozdeliteľných nárokoch.

5 Identifikácia poškodeného po rozhodnutí *Idziski*: kritické zhodnotenie

V prvých reakciách na rozhodnutie *Idziski* možno nájsť názory, podľa ktorých toto rozhodnutie v zásade len pokračuje v doterajšej judikatúre. Van Calster k tomu kriticky dodáva, že ide o ďalšie rozhodnutie, ktoré judikatúru k čl. 7 ods. 2 prezentuje ako koherentný celok, hoci v skutočnosti takým nie je[51]. Z hľadiska otázok, ktoré sme otvorili v kapitole 3, však rozhodnutie prináša viacero odpovedí, hoci nie všetky sú rovnako presvedčivé.

Rozhodnutiu *Mittelbayerischer* sme vytýkali, že kritériá identifikácie poškodeného ponechalo nevymedzené. Rozhodnutie *Idziski* túto medzeru čiastočne vypĺňa, keď vyžaduje, aby bolo možné osobu identifikovať s istotou na základe charakteristík, ktoré sú jej vlastné. Marola v tom vidí sprísnenie oproti rozhodnutiu *Mittelbayerischer*.[52] Van Calster sa k tomuto postrehu pripája a dodáva, že formulácia „priamo alebo nepriamo“ sa v rozsudku výslovne potvrdzuje už len vo vzťahu k identifikácii skupiny, ktorej záujmy chráni právnická osoba.[53] Priestor pre nepriamu identifikáciu fyzickej osoby sa tak výrazne zúžil. Kým

[50] Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Idziski*, body 66 – 68.

[51] MAROLA, G. The CJEU Rules in Idziski: One Series, Two Media, Two Jurisdictional Regimes. In: EAPIL blog [online]. 24. 6. 2026 [cit. 2026-09-20]. Dostupné na: https://eapil.org/2026/06/24/the-cjeu-rules-in-idziski-one-series-two-media-two-jurisdictional-regimes/; VAN CALSTER, G. The CJEU in Idziski. Yet further distinguishing of Article 7(2) locus damni jurisdiction. In: gavc law – geert van calster [online]. 29. 7. 2026 [cit. 2026-09-20]. Dostupné na: https://gavclaw.com/2026/07/29/the-cjeu-in-idziski-yet-further-distinguishing-of-article-72-locus-damni-jurisdiction/

[52] Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Idziski,* bod 55; MAROLA, G., op. cit. Sub 41.

[53] VAN CALSTER, G. op. cit. sub 51; rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Idziski,* bod 58.

v rozhodnutí *Mittelbayerischer* nepostačovala príslušnosť k rozsiahlej identifikovateľnej skupine, v rozhodnutí *Idziski* nepostačuje ani príslušnosť k skupine menšej a vymedzenej.[54] Veľkosť skupiny tak nie je rozhodujúca. Podstatné je, či sa sporný obsah vzťahuje priamo na konkrétnu osobu a umožňuje ju odlíšiť od ostatných členov skupiny.

Tento vývoj zároveň potvrdzuje naše výhrady voči hľadaniu výkladovej opory v nariadení GDPR. Kým podľa tohto nariadenia postačuje, ak osobu možno identifikovať s primeranou pravdepodobnosťou[55], rozhodnutie *Idziski* vyžaduje identifikáciu s istotou. Hoci sa v oboch prípadoch hovorí o priamej alebo nepriamej identifikácii, nejde o ten istý pojem. Identifikácia na účely čl. 7 ods. 2 nariadenia Brusel I bis má vlastný obsah, ktorý vyplýva z požiadavky predvídateľnosti pravidiel právomoci, a nemožno ju preto vykladať s oporou v nariadení GDPR.

Spor *Idziski* zároveň ukazuje napätie medzi skúmaním právomoci a posúdením veci samej, na ktoré sa v literatúre upozorňovalo už v súvislosti s rozhodnutím *Mittelbayerischer*.[56] Otázka, či je žalobca v spornom obsahu identifikovateľný, totiž rozhoduje nielen o právomoci súdu centra záujmov, ale aj o tom, či do jeho osobnostných práv vôbec bolo zasiahnuté. Poľský odvolací súd napokon zamietol nárok Z. R. na ochranu cti práve z dôvodu, že ho seriál neumožňoval individualizovať.[57] Najvyšší súd na toto prekrývanie v návrhu na začatie prejudiciálneho konania výslovne upozornil. Generálny advokát jeho výhradu odmietol s poukazom na to, že súd v štádiu skúmania právomoci neskúma dôvodnosť žaloby a posúdenie identifikovateľnosti nevyžaduje rozhodnúť o tom, či k zásahu došlo.[58] Súdny dvor EÚ sa k tejto otázke v rozsudku nevyjadril. Zastávame názor, že formálne ide síce o odlišné otázky, pri požiadavke identifikácie „s istotou" však bude súd nútený posúdiť obsah sporného diela a jeho vzťah k žalobcovi v rozsahu, ktorý sa meritórnemu posúdeniu výrazne približuje.

Najviac otvorených otázok vyvoláva rozlíšenie medzi identifikáciou jednotlivca a identifikáciou skupiny. Súdny dvor EÚ odmietol právomoc súdu centra záujmov Z. R. okrem iného preto, že centrá záujmov

[54] Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Mittelbayerischer, bod 43; rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Idziski*, bod 53.

[55] Odôvodnenie 26 nariadenia GDPR.

[56] KYSELOVSKÁ, T., op. cit. sub 25, s. 128.

[57] Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Idziski,* bod 14; návrhy generálneho advokáta Rantosa vo veci *Idziski,* bod 23.

[58] Návrhy generálneho advokáta Rantosa vo veci *Idziski*, body 31, 66 a 67, s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Athenian Brewery a Heineken*, C-393/23 zo dňa 13. februára 2025, ECLI:EU:C:2025:85, body 41-43.

jednotlivých členov skupiny sa môžu nachádzať v rôznych členských štátoch, a vydavateľ obsahu by tak nemohol predvídať, kde môže byť žalovaný.[59] Ten istý argument však možno vzniesť aj voči združeniam, keďže záujmy tej istej skupiny môže chrániť viacero právnických osôb so sídlom v rôznych štátoch. Upozornil na to už vnútroštátny súd. Generálny advokát tento argument následne uviedol ako jeden z dôvodov, pre ktoré navrhol právomoc súdu centra záujmov združenia odmietnuť.[60] Súdny dvor EÚ sa však od návrhov generálneho advokáta odchýlil a právomoc súdu centra záujmov združenia pripustil. Predvídateľnosť odôvodnil tým, že seriál sa osobitne zameriava na organizáciu X, s argumentom o možnej existencii viacerých združení v rôznych štátoch sa však nevysporiadal.[61] Výsledkom je asymetria, teda priamy účastník historických udalostí sa na súd svojho centra záujmov obrátiť nemôže, kým združenie založené s odstupom desaťročí áno. Nevyjasnená zostala aj otázka, podľa čoho sa má určiť centrum záujmov neziskového združenia, keďže kritériá rozvinuté v rozhodnutí *Bolagsupplysningen* sa viažu na miesto, kde právnická osoba vykonáva hlavnú časť svojej hospodárskej činnosti.

Napriek týmto výhradám možno záver o združení zosúladiť s lokalizačnou funkciou centra záujmov, ktorú sme obhajovali v kapitole 2. Ak je predmetom tvrdeného zásahu povesť a pamiatka skupiny, ktorej historický a spoločenský význam je sústredený v určitom štáte, práve tam sa škodlivé účinky zásahu prejavujú najintenzívnejšie. Právomoc súdu centra záujmov združenia tak nemusí byť výrazom procesného zvýhodnenia žalobcu, ale dôsledkom toho, kde sa nachádza ťažisko sporu.

Záver

Cieľom nášho príspevku bolo vymedziť podmienky, za ktorých možno uplatniť kritérium centra záujmov poškodeného a preskúmať, akú úlohu pri tom zohráva identifikácia poškodeného. Východiskom bola otázka povahy tohto kritéria. Myslíme si, že centrum záujmov nie je nástrojom procesnej ochrany žalobcu a nemožno ho stavať na roveň pravidlám právomoci, ktoré nariadenie Brusel I bis poskytuje slabšej strane. Ide o kritérium lokalizácie škody, ktoré má určiť štát, v ktorom

[59] Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Idziski*, bod 56.

[60] Návrhy generálneho advokáta Rantosa vo veci *Idziski,* body 28 a 65. Obdobne MAROLA, G., op. cit. sub 41. cit.

[61] Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Idziski*, bod 59.

sa škodlivé účinky zásahu do osobnostných práv prejavujú najintenzívnejšie. Súdny dvor EÚ to výslovne uviedol v rozhodnutí *Bolagsupplysningen* a v rozhodnutí *Idziski* tento záver zopakoval.

Z lokalizačnej funkcie vyplývajú aj limity tohto kritéria. Rozhodnutie *Idziski* ukázalo, že centrum záujmov je späté s mediálnym kontextom, v ktorom vzniklo. Uplatní sa pri všadeprítomnom šírení obsahu na internete, nie však pri televíznom vysielaní, ktorého dosah je územne ohraničený. Preto sa nazdávame, že samotná intenzívna väzba poškodeného k určitému štátu na založenie právomoci súdu jeho centra záujmov nestačí.

Za kľúčový limit považujeme identifikáciu poškodeného. Od rozhodnutia *Mittelbayerischer* je zrejmé, že centrum záujmov možno uplatniť len vtedy, ak sporný obsah umožňuje poškodeného identifikovať na základe objektívnych a overiteľných skutočností. Rozhodnutie *Idziski* túto požiadavku vo vzťahu k fyzickým osobám podľa nášho názoru sprísnilo. Nepriama identifikácia si vyžaduje identifikáciu s istotou a príslušnosť ku skupine nepostačuje ani vtedy, ak ide o skupinu menšiu a uzavretú. Rozhodnutie zároveň ukázalo, že identifikácia skupiny je samostatnou otázkou. Ak sporný obsah umožňuje identifikovať skupinu, právnická osoba, ktorej hlavnou úlohou je chrániť jej záujmy, sa na súd svojho centra záujmov obrátiť môže, hoci jednotliví členovia tejto skupiny takúto možnosť nemajú.

Takto nastavené pravidlá nepochybne posilňujú predvídateľnosť pre žalovaného. Niektoré problémy však podľa nás zostávajú otvorené, najmä prekrývanie skúmania právomoci s posúdením veci samej, nerovnaké postavenie fyzických osôb a združení a nejasnosti pri určovaní centra záujmov neziskových subjektov. Napriek tomu sa domnievame, že kritérium centra záujmov poškodeného v online prostredí svoju lokalizačnú funkciu plní. Zastávame preto názor, že ďalší vývoj by nemal smerovať k jeho odstráneniu ani rozširovaniu, ale k spresneniu jeho vnútorných hraníc.

Zoznam použitej literatúry

1. GEIMER, R., SCHÜTZE, R. A. (eds.). *Recht ohne Grenzen. Festschrift für Athanassios Kaissis zum 65. Geburtstag*. München: Sellier European Law Publishers, 2012. ISBN 978-3-86653-193-2.
2. KRAMBERGER ŠKERL, J. Jurisdiction in On-line Defamation and Violations of Privacy: In Search of a Right Balance. In: *LEXONOMICA*, 2017, vol. 9, no. 2, s. 87–108.

3. KYSELOVSKÁ, T. Kritická analýza judikatury Soudního dvora EU ve věcech určení mezinárodní příslušnosti soudů v případě pomluvy a porušení osobnostních práv na internetu. In: *Časopis pro právní vědu a praxi*, 2018, roč. 26, č. 4, s. 589–610.
4. KYSELOVSKÁ, T. Mezinárodní příslušnost soudu dle článku 7 odst. 2 Nařízení Brusel I bis ve světle rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci Mittelbayerischer Verlag a GTFLIX TV. In: *Revue pro právo a technologie*, 2022, roč. 13, č. 26, s. 109–159.
5. LINDROOS-HOVINHEIMO, S. Jurisdiction and personality rights – in which Member State should harmful online content be assessed? In: *Maastricht Journal of European and Comparative Law*, 2022, vol. 29, no. 2, s. 201–214.
6. LUTZI, T. Internet Cases in EU Private International Law – Developing a Coherent Approach. In: *International & Comparative Law Quarterly*, 2017, vol. 66, no. 3, s. 687–721.
7. LYSINA, P., HAŤAPKA, M., BURDOVÁ, K. *et al*. *Medzinárodné právo súkromné*. 3. vyd. Bratislava: C. H. Beck, 2023. ISBN 978-80-8232-031-5.
8. MAGNUS, U., MANKOWSKI, P. (eds.). European Commentaries on Private International Law (ECPIL Commentary), Volume I: Brussels Ibis Regulation. Köln: Otto Schmidt, 2016. ISBN 978-3-504-08005-1.
9. MARINO, S., WYSOCKA-BAR, A., CARRASCOSA, J. (eds.). *Multistate Torts in European Private International Law*. Cheltenham: Edward Elgar Publishing, 2026. ISBN: 978-1-0353-6754-2.
10. MAROLA, G. The CJEU Rules in Idziski: One Series, Two Media, Two Jurisdictional Regimes. In: *EAPIL blog* [online]. 24. 6. 2026 [cit. 2026-09-20]. Dostupné na: https://eapil.org/2026/06/24/the-cjeu-rules-in-idziski-one-series-two-media-two-jurisdictional-regimes/
11. MAROLA, G. The Forum Delicti and Personality Rights: An Overall Assessment in View of the Brussels Ibis Reform. In: *Cuadernos de Derecho Transnacional*, 2026, vol. 18, no. 1, s. 399–434.
12. VAN CALSTER, G. The CJEU in Idziski. Yet further distinguishing of Article 7(2) locus damni jurisdiction. In: *gavc law – geert van calster* [online]. 29. 7. 2026 [cit. 2026-09-20]. Dostupné na: https://gavclaw.com/2026/07/29/the-cjeu-in-idziski-yet-further-distinguishing-of-article-72-locus-damni-jurisdiction/
13. Nariadenie Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach.
14. Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (prepracované znenie).
15. Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov

a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov).
16. Návrhy generálneho advokáta Villalóna vo veci *eDate*, C-509/09 a C-161/10, ECLI:EU:C:2011:192.
17. Návrhy generálneho advokáta Bobka vo veci *Mittelbayerischer*, C-800/19, prednesené 23. februára 2021, ECLI:EU:C:2021:124.
18. Návrhy generálneho advokáta Rantosa vo veci *Idziski*, C-232/25, prednesené 5. februára 2026, ECLI:EU:C:2026:76.
19. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Shevill*, C-68/93 zo dňa 7. marca 1995, ECLI:EU:C:1995:61.
20. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *eDate*, C-509/09 a C-161/10 zo dňa 25. októbra 2011, ECLI:EU:C:2011:685.
21. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Bolagsupplysningen*, C-194/16 zo dňa 17. októbra 2017, ECLI:EU:C:2017:766.
22. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Mittelbayerischer*, C-800/19 zo dňa 17. júna 2021, ECLI:EU:C:2021:489.
23. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *GTFLIX TV*, C-251/20 zo dňa 21. decembra 2021, ECLI:EU:C:2021:1036.
24. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Athenian Brewery a Heineken*, C-393/23 zo dňa 13. februára 2025, ECLI:EU:C:2025:85.
25. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci *Idziski*, C-232/25 zo dňa 18. júna 2026, ECLI:EU:C:2026:494.